

Capítol primer

Tenia la convicció que no podria dormir en tota la nit per més que ho desitjava de tot cor. El tic-tac monòton del despertador que hi havia sobre la tauleta de nit i que sempre havia estat per a ella una grata companyia, aleshores li atacava els nervis, no el podia sofrir. Era com un martell que li colpejava el cap i agreujava el seu insomni. Ja no plorava per tal que la tia Elionor no la sentís. Adesiara se li estroncava algun sospir de disgust, però no podia oblidar les paraules de la tia. Li ho havia dit ben clar, sense embuts:

- P'es teu bé, i tranquil·litat de ta mare, que no te pot tenir amb ella perquè està malalta, viuràs una temporadeta a casa d'uns senyors molt rics, Marcel·leta. Faràs companyia a sa senyora gran i menjaràs coses molt més bones que ses que menges aquí. S'estraperlo surt car...

Na Marcel·la, esparverada i a punt de llàgrima, deixà palès que no se'n volia anar:

- No hi aniré! Vull quedar amb sa mamà o amb tu, m'és ben igual... Tendria por d'estar amb gent que no conec. Per què me voleu engegar? No m'estimau...? Vos faig nosa?

A la tia se li féu un nus a la gola, però "allò" s'havia de dur endavant i calia sacrificar na Marcel·la. No hi hauria res ni ningú en el món que ho impedís. Es tractava, ni més ni menys, d'una jugada mestra per poder sortir indemnes d'aquella perillosa farsa que estava a punt de començar.

- No et volem engegar, petita, però saps que sa mamà no està bé i que et podria encolomar es seu mal. Jo l'hauré d'atendre, i si t'estiguessis amb mi, també, et podries contagiar.

- Idò estaré p'es carrer tot lo dia i només vendré a dormir...

- No diguis bestieses, petita...!

- Idò aniré a sa Bodegueta, amb madò Pereta i l'amo en Nofre -insistí, cercant desesperadament una solució al seu neguit.

- Tornem-hi torna-hi! No veus que això no és possible perquè han d'estar p'es seu negoci? i, a més, sa madona ja es molt major per haver de tenir cura d'una caganius com tu, de sa taverna i d'es seu homo...

Ja no acabà de sopar, li havia fuit la gana, però la tia li féu prendre, fort i no et moguis, dos ditets de llet abans de d'acomiar-se de sa mare (per la paret mitgera de la font), i la va dur a jeure sense més contemplacions.

Va provar d'adormir-se tot d'una. Es va tapar el cap, va estrènyer les parpelles tan com va poder i va mudar un munt de vegades de posició, a fi de foragitar els pensaments que l'afligien, però tot fou inútil; aquell pessic que sentia dintre la boca del estómac la mantenia deixondida. Intentà canviar de pensament i va esser pitjor perquè, de sobte, recordà el que dues dones garlaven a la botiga quan va anar a comprar cent grams d'ametlles torrades i una grapada de figues seques per berenar ella i la tia. Una d'aquelles clientes predicava que Mallorca desapareixeria engolida per la mar, i l'altra: "no siguis beneita que això no son

més que rondalles” i, la primera, que allò era una profecia “i ses profecies, a la llarga, acaben per complir-se, som jo que t’ho dic!”.

Na Marcel·la, espantada, havia pitjat a córrer a contar-ho a la tia Elionor. Aquesta esclafí en rialles tot intentant tranquil·litzar la menuda:

- No t’amoïnis, reinona. Si algun dia Mallorca s’arriba a capbussar dins la mar, no serem noltros qui ho vegem... No temis...! Apa!, posa un bessó dins una figa i te xuclaràs es dits... Amarada de suor, i amb el cor que li bategava a les totes, es va seure sobre el llit tot cavil·lant què és el que podria fer ella en cas que la mar envaís l’illa? “Si sabés nedar...”, i amb un xic d’esperança: “Un tronc també me serviria...” Però d’on trauria un tronc, ella? Necessitava, sobretot, tenir a l’abast qualche cosa per sentir-se segura davant d’aquell hipotètic perill i, mentalment, repassà els objectes que hi havien dins la casa i els fòtils arraconats dins el galliner del corral, ara orfe d’aviram, a fi de trobar quelcom que pogués fer-li de salvavides. Amb el cap ensopit de tan pensar, finalment va ensopegar amb la taula de la cuina i el seu cor s’eixamplà: “Com és de fusta, la podria girar, amb ses potes per amunt, i suraria com una barqueta..!”, i amb aquesta idea, aconseguí assossegar-se i s’adormí dolçament.